Kürt işçi, emekçi ve aydınlarına çağrı: Postmodernizm teslimiyete, devrimci Marksizm zafere götürür!

Devrimci Marksizm Yayın Kurulu

Kürt halkının iki yüz yıllık özgürlük mücadelesinde bir sayfa kapanıyor. Kürt tarihini inceleyenler yıllar sonra, ezilen bir ulusun mücadelesinin nasıl olup da ezen ulusun devletinin yeni sömürgeci maceralarını olanaklı kılacak bir şekle sokulmak istendiğini şaşırarak görecekler. Fakat şimdi, acil görevlerimiz var: Devrimci Marksistler olarak, Kürt halkının büyük bölümünü oluşturan Kürt işçi ve emekçileri başta olmak üzere, bölgenin tüm emekçi halklarına bu sürece dair bir uyarı yapmak zorundayız.

"Barış ve demokratik toplum" ya da istibdad rejiminin ifadesiyle "Terörsüz Türkiye" olarak anılan sürecin gerçek adı, ***petrol açılımı***dır. PKK lideri Abdullah Öcalan ile MHP genel başkanı Devlet Bahçeli ve Türkiye Cumhuriyeti'nin bu işle yetkili kılınmış kamu görevlilerinin yönetiminde, Türk burjuvazisinin ve onunla ittifak yaparak kendi halkına ihanet eden Kürt burjuvazisinin ortak çıkarları doğrultusunda, ilkinin uzun zamandır rüyalarını süsleyen ve Kürdistan'ın daha geniş bölgelerini ve belki daha da ötesini hedefleyen yeni bir ***sömürgeci politikanın*** gerek

koşullarından biri sağlanmaktadır. Proleter enternasyonalizmini çoktan terk etmiş bulunan Öcalan, bu proje dahilinde, postmodern argümanlarla süslediği açıklamalarla PKK'nin 12. Kongresi'nin seyrini belirleyerek Kürtleri bölgede mezhepçi, emperyalizm ve Siyonizm dostu bir cepheye sürüklemektedir. Halkının özgürlüğünü isteyen her Kürdün bugün yapması gereken bu çizgiden acilen kopmak, bir an evvel devrimci Marksizmin çizgisinde yeni mücadelelere hazırlanmaktır.

Yöntem sorunu

Petrol açılımı, sadece PKK'nin silah bırakmasını öngörmektedir. Bunun dışında bir şey varsa da bu, ***gizli diplomasinin*** yarattığı sis perdesinin arkasında gizlenmektedir. Ortada bir pazarlık olmadığı iddia edilse de, tüm emareler, bir pazarlığın, hem de uzun süredir devam ettiğini göstermektedir. Sürecin hassaslığı ve önceki seferlerde benzer süreçlerin bazı müdahaleler nedeniyle başarısızlığa uğramış olması gibi nedenler ileri sürülerek bu tür bir gizli diplomasi savunulmaktadır. Oysa ne yazık ki –Türkiye sosyalist hareketinin çoğunluğunun da olağan karşıladığı– bu gizlilik, çarpıtmaları engellememekte aksine, politikanın kitlelerin çıkarlarına aykırı müdahalelerle şekillenmesini garanti altına almaktadır. Yapılması gereken, Ekim Devrimi'nden miras aldığımız tarihsel bir ilke olan ***gizli diplomasinin reddini*** bugün Kürt sorununda da savunmak, "bir bildikleri vardır" yaklaşımı ile bu kadar büyük bir tarihsel anı dışarıdan izlemekten vazgeçmektir. Kürt ulusunun ezilmişliğini ortadan kaldırma yönünde hiçbir adım içermeyen bir barış da, bu yönde ciddi değişiklikleri garanti altına alan bir barış da nihayetinde barıştır. Peki bu ikisine aynı şekilde yaklaşmak olanaklı mıdır? Üstelik, bugün olduğu gibi ezilen ulusu ezen ulus burjuvazisinin askeri haline getireceği tüm emarelerce belli edilen bir "barış" desteklenebilir mi? O halde yapılması gereken, gizli diplomasinin reddedilmesi, derhal sürecin tüm ayrıntılarının kamuoyu ile paylaşılmasının savunulmasıdır.

Demokrasi ve anayasa rüyasından sömürgecilik gerçeğine

Yöntem meselesinden daha ağır olan, sürecin içeriğine dair tarafların gerçek olmadığı açık olan olguları sıralayabilmesidir. İstibdad cephesi uzun süredir tekrarlamakta olduğu "Kürt sorunu çözüldü" yalanını yine dile getirmektedir. Bu utanmazlık dahi tek başına istibdadın önerdiği politikadan büyük kuşku duyulmasına yeter de artar. Ama iş bununla da sınırlı değildir. Örgütün uzun süredir cezaevinde olan önderi Öcalan da yaptığı açıklamada gerçekleri çarpıtarak, PKK'nin fesih gerekçeleri arasında Türkiye'de "kimlik inkârının çözülüşü ve ifade özgürlüğünde sağlanan gelişmeler"den bahsedebilmektedir. Kimlik inkârı Kürt sorununa yaklaşımda TSK'nin genel kabul gören parametrelerinden olagelmiştir. Eskisi gibi yakıcı olmadığı iddia edilse bile, kesinlikle tamamen sona ermemiştir. Örneğin daha yakın bir zaman önce TBMM'de DEM Parti milletvekili Gülistan Koçyiğit kürsüden

Kürtçe, "Cejna zimanê kurdî pîroz be" (Kürt Dil Bayramı kutlu olsun) dediğinde mikrofonu MHP'li başkanvekili tarafından kapatılmıştır. Dahası, inkârın aşılması Kürt sorunun çözümünün yerini alamaz. Olsa olsa bir ilk aşama olarak, o da gerçekten Kürt ulusuna haklarını teslim edecek bir projenin parçası ise kabul edilebilir. Aksine, AKP-MHP istibdadının Kürtleri mezhep savaşına asker yapmayı da amaçlayan projesi, Kürt ulusunun ezilmişliğini dindirmek bir yana onu parçalama potansiyeli de taşımaktadır. Nitekim Kürt halkının da bir kısmını Aleviler oluşturmaktadır. Öcalan'ın ifadesinin ikinci kısmını oluşturan ifade özgürlüğü konusu ise, son dönemde Türkiye'de bu alanda yaşanan gelişmeler düşünüldüğünde ancak talihsiz bir tespit olarak değerlendirilebilir.

Elbette, bu konuyla sınırlı olmak kaydıyla, Öcalan'ın bulunduğu tutsak pozisyonunun, onun bu tür gerçeküstü ifadeler kullanmasını bir ölçüde mazur görmemizi gerektireceği de söylenebilir. Bunu kabul etsek bile, Kürt hareketinin kalanı için ne denebilir? Bilhassa da Öcalan ile bu konuları müzakere edenler? Onlara şunu sormak zorundayız: Sizin halkınıza karşı sorumluluğunuz tutsak durumdaki bir müzakerecinin görüşlerinin sorgusuz kabulü ile mi sınırlıdır? Kürt halkının yoksulluk içinde olması, siyasî baskılarla karşılaşıyor olması, bu gerçeklerle Öcalan'ın harekete vermek istediği yön arasında bir tuhaflık görmüyor musunuz? Bunun tam da emperyalizm ve Siyonizmin bölgede hamleler yaptığı, Direniş Ekseni ve Filistinlilere yönelik yeni ve birleşik cephelerin oluştuğu bir dönemde olması sizi kuşkulandırmıyor mu?

Kürt sorununun çözümünün sağlanacağı ortamın en azından ülke genelinde demokratikleşmeyi de içermesi, gerçek bir açılım olacaksa bunun genel olarak hak ve özgürlüklerin genişlediği bir konjonktürde gerçekleşmesi de beklenmez miydi? Ortada en azından bir yol haritası ve Kürt halkının durumunda hangi iyileştirmelerin yapılacağına dair bazı başlıklar bulunması gerekmez miydi? Ulusların ve dillerin eşitliği, siyasî tutsakların durumu gibi hususlara dair neler yapılacağı ya da neler yapılmayacağı açıkça ortaya konmaz mıydı?

Kuşkusuz bunların hepsi olmalıydı. Olmamalarının nedenini AKP'nin iktidarının başlarından bu yana Kürt sorunu konusunda izlediği siyasetin tutarlılığında aramak gerekir. AKP, kuruluşunu takiben bir süre Kürt sorunu konusunda kendinden önceki burjuva partilerinin inkarcılığını sürdürmüş, sadece Kürt illerinde İslamcı bir siyaset ve Kürt yoksullarını sosyal yardımlarla kendi saflarına kazanmaya çabalamıştı. 2007 yılında PKK'nin Dağlıca'ya yaptığı saldırı pek çok anlamda olduğu gibi AKP'nin Kürdistan politikasında da bir kırılma anı oldu. O ana kadar 1 Mart 2003 tezkeresinden dolayı ABD ile gerilimli bir ilişki yaşayan AKP hükümeti, 5 Kasım 2007'deki ünlü Erdoğan-Bush görüşmesini takiben PKK karşısında ABD desteğine kavuştu ve bu sayede Güney Kürdistan'daki ABD yanlısı yönetimin de desteğini alarak, PKK'yi askerî olarak imhaya yöneldi. Fakat başarılı olamadı. An-

cak bu andan sonradır ki, bir B planına, yani "açılımlara" zaman içerisinde yöneldi. Yani açılım, aslında imha politikasının bağlı bir parçasıydı, hep de bu özüne sadık kaldı. Bu yüzden de DTP'nin kapatılması, BDP'li başkanların tutuklanmaları, Kürdistan kentlerine yapılan saldırılar, belediyelere atanan kayyımlar, hep açılımlara öyle ya da böyle eşlik etti.

Öte yandan, eğer gizli diplomasinin sonucu, Kürt halkına verilecek ne varsa bunları yeni bir anayasanın yapımına bağlıyorsa, o zaman vay halimize! Zira bugün "yeni anayasa", Türkiye burjuvazisinin kendisine dar gelen şimdiki anayasadan kurtulmasının kod adıdır. Mesele, Türkiye burjuvazisinin farklı kamplarının üzerinde ittifak ettiği bir şekilde, emperyalizmin de gizli ya da açık onayıyla Türkiye'nin Irak ve Suriye'deki Kürt bölgeleri ve daha da ilerisinde bir takım petrol sahalarını ele geçirme amacı, buna giden yolda da eski anayasaya bir ölçüde ruhunu veren (ve Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesini kuzeyi ile sınırlama sonucunu doğuran) "yurtta sulh, cihanda sulh" yaklaşımının terkidir. Bu proje çok uzun zamandır burjuvazinin Misâk-ı Millî'ye dönüş hayallerini süslemekte, Irak Savaşı'ndan bu yana pek çok şirket Güney Kürdistan'da önemli yatırımlara girişmektedir. Kürtleri 2017'de bağımsızlık aradıklarında tehdit eden istibdad rejimi, bugün emperyalizmin de onayıyla aynı güçlerin, yanı sıra Türkmenlerin de hâmîliğini iddia edeceği, Irak ve Suriye'ye kalıcı olarak yerleşeceği bir sürecin arayışı içinde, bölgede Sûnnî güçlerin liderliğine soyunmaktadır. Yeni anayasa yapılacaksa, bu sürecin selameti doğrultusunda şekillenecektir. Kürtlere açılım havucu sunulacaksa, emperyalizm, Siyonizm, Türk ve Kürt burjuvazileri için siperlere sıralanmaları karşılığında sunulacaktır.

Bunun reel politika analizleri ile, Öcalan'ın tarihe ve teoriye atıf yapan sözleri ile gizlenmesi olanaksızdır. Hele ki burjuvazinin bu arayışı karşısında Öcalan'ın yaptığı gibi bir Sünnî İslam ittifakına işaret etmek, Bizans'a karşı Alparslan'ın, Memlûklere karşı I. Selim'in (Yavuz) Kürtlerin desteği ile zafer kazandığını söylemek, Kürtleri burjuvazinin maceralarına gönüllü olarak kaydettirmek anlamına gelir. Öcalan bunu ilk kez de yapmamaktadır. Daha önce, 2013'te o dönemki açılım sürecinin önemli bir dönüm noktası olan Newroz mesajında da Türk-Kürt kardeşlik hukukunu "bin yıllık İslam bayrağı altında ortak yaşam" kavramıyla birlikte zikretmiş ve Türk-Kürt ittifakı perspektifini Sünnî İslam kardeşliği ile bütünlük içinde ortaya koymuştur.

Yeni anayasa gündeminin desteklenmesi, Kürt halkının kazanımlarının ya da daha genel olarak demokratikleşmenin yeni bir anayasanın yapımına bağlanması, içeride de işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarına değildir. Tüm veriler işçi sınıfının ve emekçi halkın düşmanı Erdoğan'ın üçüncü dönem cumhurbaşkanlığı için erken seçim değil, bir anayasa değişikliği beklediğini göstermektedir. Fakat DEM Parti olmadan bunu yapmasının daha zor olacağı, DEM ve Yeni Yol grubunun birlikte desteği durumundaysa referanduma dahi gerek duymadan anayasa değişikliğinin

yapılabileceği görülmektedir. O halde yeni anayasa içeride de dışarıda da Türk-Kürt işçi ve emekçilerinin aleyhinedir. Bu anayasaya eklenecek iki üç maddenin Kürtlere uzun vadede getireceklerini bu perspektifle değerlendirmek gereklidir. 2010'daki referandumda AKP-Cemaat ortaklığının gündeme getirdiği anayasa değişikliği önerisine liberallerin ve sol liberallerin verdiği utanç kaynağı desteğin ifadesi olan "Yetmez ama evet"[1] ruhu daha şimdiden bilhassa DEM Parti'nin siyasetinde kendini hissettirmektedir. Bu siyasetin sosyalistleri de, tüm işçi ve emekçileri de felakete sürükleyeceği açıktır.

Öte yandan, Türkiye burjuvazisinin sömürgeci bir politikada ittifak etmiş olması, siyasî temsilcilerinin pürüzsüz bir biçimde bu politikaya angaje olabildiğini göstermemektedir. Her ne kadar CHP'nin sürece yönelik bir itirazı olmasa ve hem Özgür Özel hem de İmamoğlu sürece destek vermiş olsa da, mesele istibdadın iç dengelerine dair genel tablonun bir parçası olarak ele alınmalıdır. AKP ile CHP arasındaki yakınlaşma dinamikleri de, CHP ve DEM arasında "kent uzlaşısı"nda ifadesini bulan ortaklık da yarı-askerî rejimin siyasî alanda MHP'nin temsil ettiği kanadının saldırısına uğramış durumdadır. Özgür Özel'e saldırı da, Esenyurt Belediyesi'ne düzenlenen operasyon da bu saldırının parçalarıdır. Bahçeli, sürece dair inisiyatifi elinde tutmak için bastırmaktadır. Bu da sürece baskıcı karakterini kazandırmaktadır. Dolayısıyla bu açıdan bakıldığında da yine "açılım süreci" ile baskıların dozunun artması çelişkili değil, mantıkî bir bütünlüğü olan hususlardır.

Postmodernizmden teslimiyete

Biz, *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu olarak postmodernizme dair analizlerimizi 50. sayımızda teferruatlı olarak ortaya koyduk[2] ve sosyal teoride postmodern taarruzu ve bunun yansımalarını *hiç tereddütsüz bir* ***ideolojik karşıdevrim***[3] olarak tanımlamış bulunuyoruz. Öcalan'ın PKK'nin tasfiyesine dair gerekçeleri bunun bir kez daha doğrulanmasını sağlamaktadır. Nitekim, Öcalan'ın PKK'nin tasfiyesinin neden gerekli olduğunu açıkladığı ve örgütün Avrupa'da basılan *Serxwebun* dergisinde "Perspektif" başlığı altında yayınlanan yazısı, bu yönde kanıtlar sunan açık bir postmodern manifestodur. Sadece önermeleri bağlamında değil, temel muarızının Marksizm olması anlamında da bu böyledir.

Öcalan'ın açıklamaları, 1999'da tutsak edilmesinin ardından geliştirdiği, Marksizm'den ayrılan ve temel toplumsal çelişki olarak devlet ile sivil toplum çelişkisini gören, "baskıcı modernite" ile bunun karşısındaki "demokratik modernite"

1 *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu, "Aydınlara Açık Mektup: 'Yetmez Ama Evet' Tavrının Muhasebesine Çağrı", *Devrimci Marksizm*, sayı 24, Güz 2015, s. 13-18.

2 *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu, "50. Sayının Esbâb-ı Mûcibesi", *Devrimci Marksizm*, sayı 50, Bahar-Yaz 2022, s. 13-21.

3 Sungur Savran, "Bencillik Çağı", *Devrimci Marksizm*, Sayı 50, Bahar-Yaz 2022, s. 38.

arasındaki karşıtlığı sınıf mücadelelerinin yerine koyan çizgisinin bir devamıdır. Bu çizgi, PKK'nin ilk yıllarında hedeflediği Bağımsız Birleşik Kürdistan'ı ve Kürt devriminin ateşleyeceği bir Batı Asya (Ortadoğu) devrimi hedefini de rafa kaldıran, dahası yerine bütünlüklü bir strateji de koymayan bir çizgidir. Son açıklamasının içinde de neolitik devrimden fahişeliğe, oradan da büyük patlamaya kadar çok çeşitli husus arka arkaya ele alınmakta, buna karşın emperyalizm ve Siyonizm gibi bölgenin en büyük meseleleri, üstelik bölge yeni mezhepçi savaşlara hazırlanırken, metinde kendisine yer bulamamaktadır.

Perspektif başlıklı bu metin, Öcalan'ın önceki analizlerinden de alışkın olduğumuz üzere tarih okumasını apaçık bir idealizm ile yaparken, materyalizmden dem vurmayı ihmal etmemektedir. Öcalan, çoğu Murray Bookchin tarafından ortaya konan fikirleri ismini anmaksızın özensiz bir biçimde sıralayıp sınıf savaşının yerini devlet ve "komün" ikilemi temelinde bir sosyalizm tanımının aldığını iddia etmektedir. Marksizmi temel muarız olarak sunmaktaki aşırı ısrarı, okura bir an için Kürt ulusunun ezilmesinin Marksist ideoloji ile bir ilgisi olabileceğini düşündürmeye çalıştığı izlenimini vermektedir. Zira modernitenin (kapitalizm, "endüstriyalizm" ve ulus devlet üçlüsüne verdiği ad) insanlığı mahşere sürüklediğini söylerken gizlenen özne, bir süre sonra bunlar arasından ulus devlet ve "endüstriyalizmi" sahiplenmesi suçlaması ile Marksizm oluvermektedir. Emperyalizm ve Siyonizmin hızla barbarlığa sürüklediği bir dünyada, Öcalan'ın, metin boyunca Marksizme saldırması, bizce akıl almaz bir durumdur.

Öcalan'ın postmodern tahlilleri sayfalarca eleştirilebilir. Okurlarımıza postmodernizme dair eleştirilerimizi derli toplu bulabilecekleri bir kaynak olarak az önce atıf yaptığımız 50. sayımızı salık veriyor, sadece iki sonuca değinmekle yetiniyoruz. Öncelikle bu analizler Kürt hareketinin geleceği için karanlık bir yol çizmektedir. Sınıf mücadelesinin yerine ikame ettiği "devlete karşı komünler" fikrinin vardığı nokta, örneğin, Avrupa'da feodalizmin çözülüşü sürecinde ortaya çıkan ve daha sonraları yerel yönetimlere evrilen komünlerle, Osmanlı modernleşmesinde merkezi güçlendirmeyi amaçlayarak kurulan belediyeleri aynı kefeye koymak, sonra da tarihsel bağlamından kopardığı belediyeleri bir kez de güncel iktisadî ve mâlî görevlerinden koparark bunlar üzerinden komünal toplumun örgütlenebileceğini savunmaktır. Böylelikle birazdan bahsedeceğimiz ulusların kendi kaderini tayin hakkının yerini mahallî idare seçimleri almaktadır (Bu seçimler elbette ezilen uluslar için daha büyük stratejilerin parçası olarak önemlidir, burada ise stratejinin ana omurgasını oluşturmaktadırlar.)

Bu postmodern tahliller, Kürt hareketinin bölgedeki en olası müttefikleri ile münasebetlerinin geleceği açısından da karanlık bir tablo çizmektedir. Öcalan, metnin ilgisiz denebilecek bir yerinde durup soykırıma uğramakta olan Filistin halkının El Aksa Tûfanı çıkışını tarihsel bağlamından koparark, Filistinlilerin önce saldırıp

sonra "İsrail'in damga vurduğu" "BM, AB bilmem insan hakları komisyonundan" "yardım dilendiklerini" söylemektedir. Öcalan'a göre, Filistinliler ya hegemona boyun eğmeli ya da hakiki bir savaş yürütmelidirler (!). Öcalan bunu yaparken bir yandan tüm Filistinli örgütleri aynı kefeye koyarak kasıtlı bir saldırı yapmakta, diğer yandan ise burjuvazinin ulusal olduğu gibi uluslararası hukuk sisteminin de yeri geldiğinde yanılsamalara kapılmadan suiistimal edilebileceği gerçeğini ve dahası Kürt hareketinin bu konudaki (aslında zaman zaman ne yazık ki söz konusu yanılsamalara kapılan) hukuk mücadelesi deneyimlerini de görmezden gelmektedir.

Enternasyonalist bir siyaset için devrimci Marksizme!

Kürt sorunu, kökleri Osmanlı'ya da uzanmakla birlikte, günümüzdeki anlamıyla kapitalizmin gelişiminin bir parçası olarak Türk ulus devletinin kurulması ve şekillendirilmesine dayanır. Ulusal kimliği yok sayılan Kürtler, cumhuriyet tarihi boyunca bu duruma karşı çıkmış, başlarda toprak sahipleri ve din adamları gibi kesimlerin önderlik ettiği mücadeleler 1960'larla birlikte sınıf mücadelesi ve Marksizm ile yan yana ilerlemiş, bunlardan büyük ölçüde etkilenmiştir. PKK'nin kendisi de Dev-Genç'ten hareketle kurulmuş bir Marksist parti (idi).

Marksistler tekil olarak uluslar içerisine sınıf mücadelelerini ve bunun sonucunda bir işçi iktidarını hürriyetin anahtarı olarak görürken, ulusal sorunu da Marx'ın İrlanda meselesi hakkında ortaya koyduğu "başkasını ezen bir ulusun kendisi de özgür olamaz" perspektifinden ele alırlar. Bu politikayı somutlaştıran ve hayata geçiren, Lenin olmuş, onun tarafından ortaya konan ulusların kendi kaderini tayin hakkı (UKKTH), ezen ulus sosyalistlerinin açıkça ezilen ulusun ayrılma hakkını savunmasını, ezilen ulus sosyalistlerinin de topraklarındaki kurtuluş mücadelelerini üstlenmesini içermiştir. UKKTH basit bir siyasî ilke değildir. Aksine, ezen ulusların ve ezilen ulusların proletaryasının sömürüye karşı ortak mücadelesinin anahtarı ve bunlar arasındaki güvenin teminatıdır. Ama daha da önemlisi, tüm sorunlarına karşın Sovyetler Birliği'ni bir halklar hapishanesinden ulusların hür olarak yaşadığı bir ülkeye çevirebilmiştir.

Yine bu ilke, ezilen ulus sosyalistlerine de ulusal kurtuluş mücadelesinin görevlerini üstlenme, ulusun önderliğini ele geçirme, sadece sömürgecilere karşı değil, kendi burjuvazilerine karşı da emekçi kitleleri koruma ve henüz ulusal kurtuluş mücadelesi sırasında önlemler alma görevi vermektedir. Bugün emekçi Kürt halkını sömürgeci güçlerden de kendi burjuvazisinden de koruyabilecek yegâne program budur.

Biz, Kürt sorununda askerî çözümleri savunmaktan ya da barışa karşı olmaktan bahsetmiyoruz. Türkiye burjuvazisinin emellerine dikkat çekiyoruz, anayasa tartışmalarına dair bir uyarı yapıyoruz. Daha da önemlisi, Öcalan'ın PKK tarafından da kabul edilen yaklaşımının Kürtleri mezhepçi saflaşmada kendi sömürgecileri

lehine bir mücadeleye sokmaktan başka bir işe yaramayacağını, Kürt emekçi halkına özgürlük getirmeyeceğini, emperyalizm ve Siyonizm karşısında bu halkın tüm reflekslerini felç edebileceğini iddia ediyoruz.

Öcalan'ın 27 Nisan 2025 tarihli metni "ulus devletçi sosyalizm yenilgiye, demokratik toplum sosyalizmi zafere götürür" diye bitmekte. Oysa biz tam aksinin doğru olduğuna eminiz: Postmodernizm yenilgiye, devrimci Marksizm zafere götürür! Bu yüzden Kürt aydınlarını, gençlerini, devrimci Marksizmin saflarına çağırıyoruz. Öcalan'ın saldırdığı Marksizm, sadece Stalinizm ve Maoizm gibi tahrif edici uygulamaların birer karikatür haline getirdiği bir kuramdan ibaret değildir. Lenin'in "devrimci Marksizm" olarak adlandırdığı teorik-politik hattın savunucuları olarak, Öcalan'ın –Bookchin ve benzerlerinden ilham alarak– Marksizme getirdiği eleştirileri yanıtlıyoruz, postmodernizmin emekçilerin ve –Kürt ulusu gibi– ezilen ulusların mücadelelerinin başarısı önünde engel olan önemli bir teorik sorun olduğunu iddia ediyoruz. Gelin, tartışalım, sizi ikna etmek için çalışmaya hazırız.